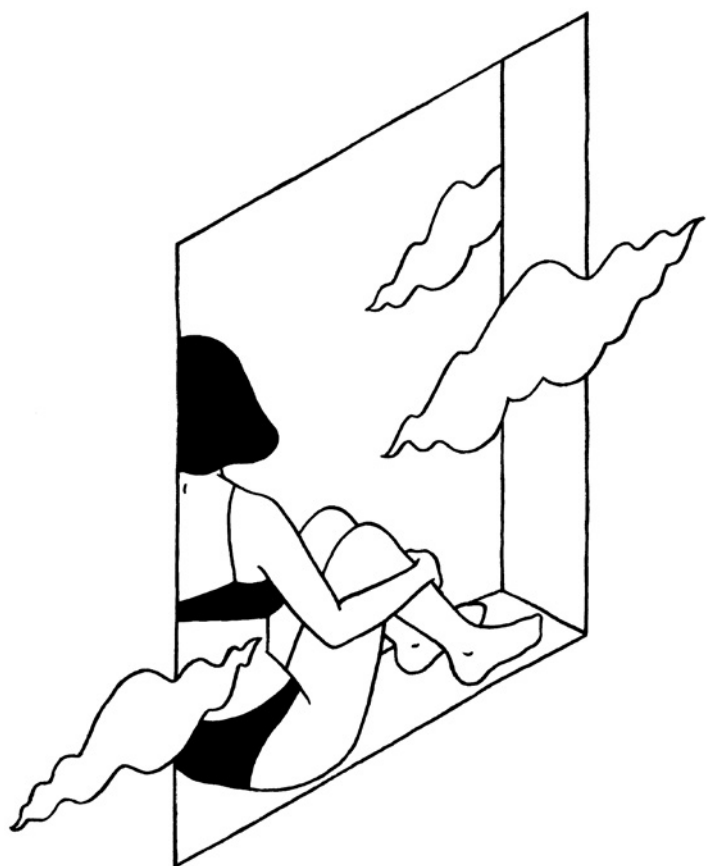

Host

Milion
prodaných
výtisků
v Koreji

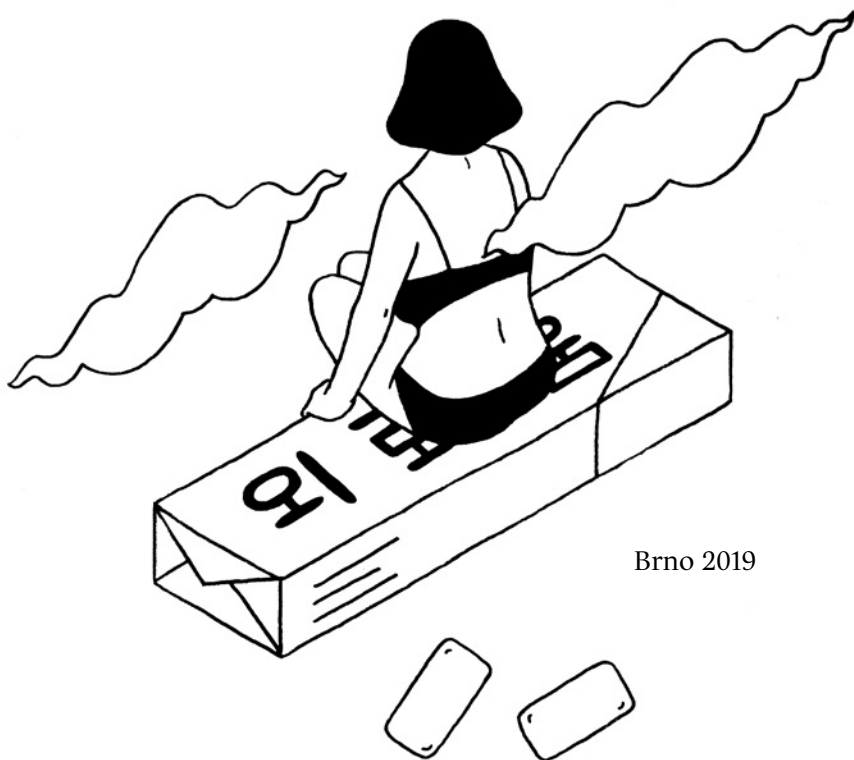
Čo Namdžu
Kim Čijong
[ročník 82]

Čo Namdžu
Kim Čijong
[ročník 82]

Čo Namdžu
Kim Čijong
[ročník 82]

Brno 2019

82년생 김지영 (PALSIP YI NYEON SAENG KIM JIYEONG)

by 조남주 (Cho Nam-joo)

Copyright © Cho Nam-joo, 2016

All rights reserved

Originally published in Korea by Minumsa Publishing Co., Ltd., Seoul

Published in agreement with Cho Nam-joo c/o Minumsa

Publishing Co., Ltd., in association with The Grayhawk Agency Ltd.,

through Kristin Olson Literary Agency

Cover art and illustrations © Tereza Basařová

Afterword © Petra Ben-Ari

Translation © Tomáš Horák, 2019

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2019 (elektronické vydání)

Kniha vychází s laskavým přispěním institutu LTI Korea

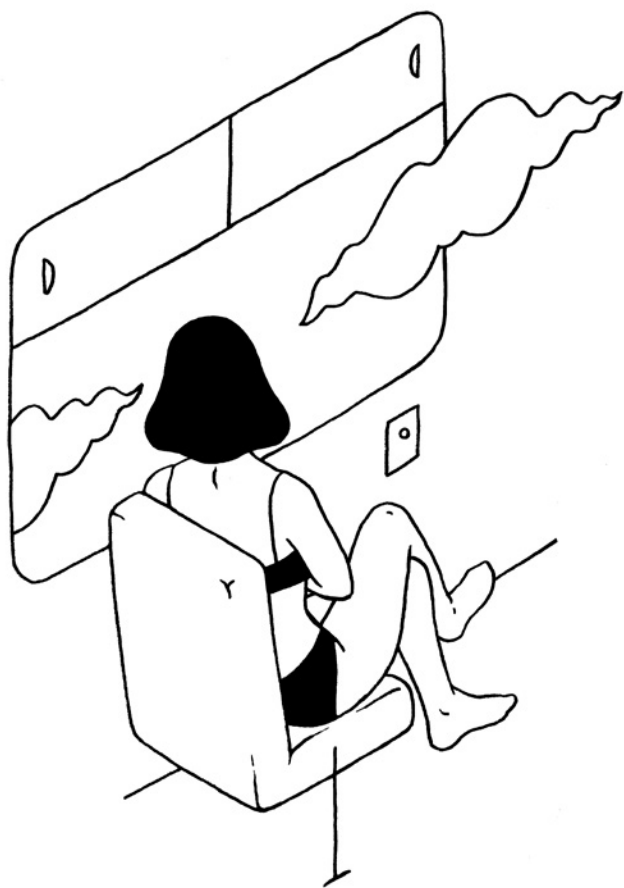
This book is published with the support of the Literature Translation

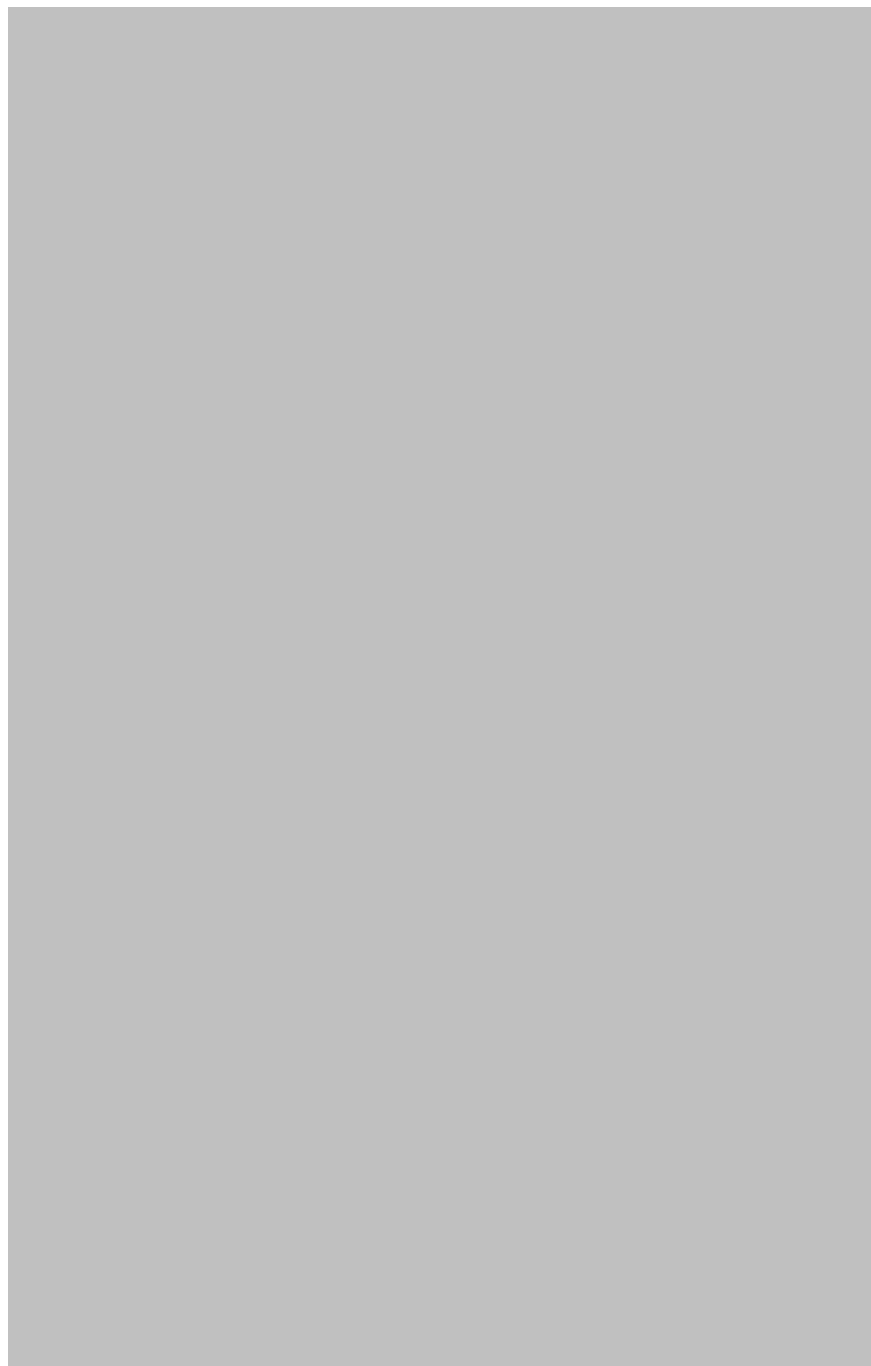
Institute of Korea (LTI Korea)

ISBN 978-80-275-0124-3 (PDF)

ISBN 978-80-275-0125-0 (ePUB)

ISBN 978-80-275-0126-7 (MobiPocket)

Podzim 2015

Kim Čijong je čtyřiatřicet let. Tedy podle korejského počítání, které k normálnímu věku přidává jeden rok za dobu strávenou v břiše matky. Před třemi lety se vdala a loni se jí narodila dcera. Se svým o tři roky starším manželem Čong Tähjonem a s dcerou Čong Čiwon žijí v pronajatém osmdesátimetrovém bytě na jednom velkém sídlišti na okraji Soulu. Čong Tähjon pracuje ve středně velké IT firmě; Kim Čijong dělala v malé reklamní agentuře, ale kvůli dítěti z ní odešla. Manžel chodívá z práce kolem půlnoci a pracuje obvykle i jeden den o víkendu. Jeho rodiče žijí až v Pusanu a rodiče Kim Čijong zase provozují restauraci, takže péči o dceru má na starost výhradně Kim Čijong. Od léta, kdy Čiwon oslavila první narozeniny, chodí dopoledne do jeslí rodinného typu, které se nacházejí v přízemí jejich panelového domu.

Podezřelé příznaky se u Kim Čijong poprvé objevily osmého září. Čong Tähjon si ono datum pamatoval přesně, protože tento den byl podle tradičního kalendáře časem „bílé rosy“. Zrovna když snídal toust a mléko, Kim Čijong najednou vyšla do lodžie a otevřela posuvné okno. Sluneční paprsky byly na tuto roční dobu stále dost oslňující, ale sotva okno otevřela, pronikl až k jídelnímu stolu chladný závan. Se schoulenými rameny se vrátila ke stolu, posadila se a pronesla:

„Poslední dny se mně zdálo, že nějak silně fouká vítr, a on je dneska rosný den. Žlutavé rýžoviště bude nejspíš pokryté bílou ranní rosou.“

Čong Tähjonovi připadalo, že manželka mluví zvláště, jako nějaká stará žena, a zasmál se.

„Co je? Mluvíš úplně jako tvoje máma.“

„Už si s sebou nos lehčí bundu, Tähjoné. Ráno a večer je chladno.“

Tehdy si Čong Tähjon ještě myslel, že si manželka dělá legraci. Silně mu připomínala tchyni. Tím, že stejně jako ona mírně mhouřila pravé oko, když o něco prosila nebo někomu domlouvala, i tím, jak protahovala poslední slabiku jeho jména, když na něj volala. Poslední dobou manželku nejspíš zmáhala péče o dítě, nepřítomně hledívala do prázdna nebo poslouchala hudbu a potichu plakala. Dřív přitom bývala veselá a pozitivně naladěná a často Čong Tähjona rozesmávala napodobováním humorných scének ze zábavných televizních pořadů. Čong Tähjon to však toho rána přešel, manželku krátce objal a odešel do práce.

Když se v noci vrátil domů, Kim Čijong ležela vedle dcery na posteli a spala. Obě si cucaly palec. Na jednu stranu mu to přišlo roztomilé, ale zároveň ho to přivádělo do rozpaků, a tak po chvíli zatáhl manželku za paži a prst

jí tím z úst vytáhl. Kim Čijong povyplázla jazyk, jako malé dítě, několikrát mlaskla a spala dál.

Několik dní nato o sobě Kim Čijong začala tvrdit, že je Čcha Sungjon, což byla její kamarádka z kroužku na vysoké škole, která před rokem zemřela. Čcha Sungjon byla Čong Tähjonova spolužačka, o tři roky starší než Kim Čijong. Nynější manželé Čong Tähjon a Kim Čijong byli sice oba členy stejného horského turistického kroužku na téže vysoké škole, ale ve skutečnosti se během studií ani jednou nepotkali. Čong Tähjon, který chtěl po bakalářských státnicích pokračovat ve studiu, musel kvůli nenadálé situaci v rodině na své plány rezignovat. Dodělal si třetí ročník a poněkud opožděně nastoupil na vojnu. Po návratu do civilu studium na rok přerušil, odjel domů do Pusanu a porůznu si přivydělával. Mezitím do školy nastoupila Kim Čijong a zapojila se do činnosti kroužku.

Čcha Sungjon se vždycky o své mladší kolegyně zajímala a snažila se jim být nápomocná, a protože s Kim Čijong je navíc pojil i společný nezájem o chození po horách, spřátelily se a často si volaly. Vídaly se i po absolvování školy. K prvnímu setkání Čong Tähjona a Kim Čijong došlo až na Sungjonině svatební hostině. Po pár letech Čcha Sungjon náhle zemřela — při porodu svého druhého dítěte na embolii plodovou vodou. Kim Čijong, která v té době trpěla poporodními depresemi, to natolik ochromilo, že téměř nebyla schopná v běžném životě fungovat.

Jednoho večera uspala malou Čiwon a pak si s manželem po dlouhé době dali společně pivo. Když už v sobě Čijong měla téměř celou plechovku, poplácala najednou manžela po rameni a řekla:

„Tähjone, Čijong to má v poslední době nejspíš hodně těžký. Tělo se jí sice pomalu dává dohromady, ale psychicky je to náročný období. Musíš jí často chválit a dávat jí najevo, že si jí vážíš a že seš jí vděčnej.“

„Co to je za řeči? Jako kdybys byla mimo tělo nebo co. No jo, jasně, Čijong, máš to těžký, moc ti děkuju... a miluju tě.“

Čong Tähjonovi to zřejmě přišlo roztomilé a rozverně ji zlehka štípl do tváře, ale Kim Čijong ho s vážným výrazem plácla přes ruku.

„To mě máš pořád za tu dvacetiletou Čcha Sungjon, která ti tenkrát v létě celá roztřesená vyznala lásku?“

Čong Tähjona v ten okamžik zamrazilo. Stalo se to totiž před bezmála dvaceti lety, jednoho letního dne kolem poledne v pořádné sluneční výhni uprostřed školního hřiště, kde nebyl ani kousek stínu. Nevzpomínal si, co tam vlastně dělal, ale každopádně se tam náhodou potkal s Čcha Sungjon, která mu zničehonic řekla, že ho má ráda. Že ho prý má moc ráda. Hodně se při tom potila, třásl se jí rty a zajíkala se. Když se Čong Tähjon zatvářil zmateně, hned to vzdala.

„Aha, ty mě ne. No jasně. Dělej, jako bys dneska nic neslyšel. Nic se mezi náma nestalo. Budu se k tobě chovat stejně jako dřív.“

S těmi slovy si to namířila přes hřiště pryč a zmizela mu z dohledu. Po tomto výstupu se Čcha Sungjon vůči němu chovala úplně nenuceně, jako by opravdu k ničemu nedošlo, až si Čong Tähjon začal myslet, že se mu to v tom vedru možná jen zdálo. Později na to úplně zapomněl. A teď o tom mluví jeho manželka. O příhodě, která se stala jednoho slunečného dne před téměř dvaceti lety a o níž věděl jen on a Sungjon.

„Čijong.“

Na nic jiného se nezmohl. Matně si vybavoval, že manželku zavolał jménem asi třikrát.

„No jo, ty vole, já vím, že seš dobřej manžel, tak už prosím tě přestaň na Čijong pokřikovat.“

Takhle mluvívála Čcha Sungjon, když byla připitá. No jo, ty vole. Čong Tähjon pocítil na hlavě mírné trnutí, jako by se mu začaly ježit všechny vlasy. Ze všech sil se snažil předstírat klid a jen opakoval, aby si z něj nedělala legraci. Kim Čijong nechala na stole ležet prázdnou plechovku, a aniž si vyčistila zuby, odešla do dětského pokoje, lehla si vedle dcery a téměř okamžitě usnula. Čong Tähjon si z lednice vzal další plechovku piva a obrátil ji do sebe na jeden zátah. Utahovala si z něj? Nebo byla opilá? Nebylo to něco jako posednutí démonem, jaké zná člověk z televize?

Když se druhý den ráno Kim Čijong probudila, usilovně si mnula spánky a tvářila se, že si z včerejšího večera vůbec nic nepamatuje. Čong Tähjona na jednu stranu uklidňovalo, že byla podle všeho nejspíš opravdu jen opilá, na druhou stranu se otrásl při vzpomínce, jak hrozné opilecké řeči vedla. Upřímně řečeno ani nevěřil tomu, že by měla kvůli alkoholu úplné okno. Vždyť vypila sotva jednu plechovku.

Od té doby se postupně objevovaly další podivné příznaky. Posílala mu zprávy plné roztomilých smajlíků, což předtím neměla ve zvyku, nebo vařila taková jídla jako silný hovězí vývar z kostí či smažené skleněné nudle s masem a zeleninou, která neodpovídala jejím chutím ani kuchařským schopnostem. Čong Tähjonovi byla manželka stále cizejší. Manželka, s níž dva roky zamilovaně chodil a tři roky žil, se kterou sdíleli vyprávění početná jako kapky

deště a zahrnovali se pohlazeními jemnými jako sněhové vločky, která mu porodila krásnou dceru napůl podobnou oběma z nich, už se mu najednou nezdála být jeho vlastní ženou.

Problém nastal, když jeli na podzimní svátek *Čchusok* k Tähjonovým rodičům. Čong Tähjon si vzal v pátek dovolenou, v sedm ráno vyrazili na cestu a po pěti hodinách jízdy dorazili do Pusanu. Hned po příjezdu se s Tähjonovými rodiči naobědvali a dlouhým řízením unavený Tähjon si šel zdřímnout. Dřív se na delších cestách s Kim Čijong v řízení střídali, ale po narození dcery se stalo výhradně Čong Tähjonovou záležitostí, protože dítě se v autosedačce nejspíš cítilo příliš stísněně, a jakmile ho posadili do auta, dalo se do pláče nebo bylo ukňourané a nevrlé. Kim Čijong byla přece jen zběhlejší v tom, jak si s dítětem pohrát a zabavit ho, nakrmit a utišit.

Kim Čijong umyla nádobí od oběda, dala si kávu, chvíli si odpočinula a pak odešla s tchyní na trh nakoupit suroviny na sváteční jídlo. Večer se pustily do práce: daly vařit hovězí kosti na vývar, naložily žebírka do marinády, omyly a spařily listovou zeleninu, z části udělaly salát a část daly do mrazničky, očistily, obalily a nachystaly zeleninu a mořské plody určené ke smažení, pak připravily večeři a po jídle všechno uklidily.

Druhého dne Kim Čijong s Čong Tähjonovou matkou od rána až do večera smažily, opékaly, dusily a vařily, dělaly tradiční rýžové koláčky a o pauzách chystaly jídlo na stůl. Ostatní členové rodiny pojídali čerstvě připravené sváteční pokrmy a užívali si společné chvíle. Ani malá Čong Čiwon se před pro ni neznámými lidmi nijak neostýchala. Nechala

se chovat od dědečka i od babičky, dělala na ně roztomilé obličejce a nechala se od nich všemožně rozmazlovat.

Nazítří byl vlastní den díkuvzdání, *Čchusok*. Protože obřady předkům prováděl Čong Tähjonův starší bratranec žijící v Soulu, nebylo doma u rodičů nijak zvlášť rušno ani o samotném svátku. Celá rodina si přispala, pak lehce posnídali jídlo připravené předchozího dne, a sotva umyli nádoby, přišla na návštěvu Čong Tähjonova mladší sestra Čong Suhjon s rodinou. Byla o dva roky mladší než Čong Tähjon a o rok starší než Kim Čijong. Se svým manželem a dvěma syny žili v Pusanu, kde bydleli i manželovi rodiče. Protože byl její manžel nejstarší syn v hlavní rodové linii, měla Tähjonova sestra o každém svátku spoustu práce a starostí s přípravou jídla a běháním okolo početných hostů. Jakmile tedy přišla ke svým rodičům, plácla sebou na pohovku, zatímco Kim Čijong s Čong Tähjonovou matkou z předem připraveného vývaru uvařily tarovou polévku, k ní udělaly čerstvou rýži, upekly rybu, připravily zeleninový salát a prostřely k obědu.

Jakmile po obědě sklidily se stolu, přinesla Čong Suhjon hromadu pestrobarevných šatiček, baletních sukýnek, sponek, čelenek a krajkových ponožek, které prý koupila pro Čiwon. Sama jí dávala sponky do vlasů, navlékala ponožky a přitom se nad ní rozplývala se slovy, že by také měla ráda holčičku, že dcery jsou prý stejně lepší. Kim Čijong mezitím krájela jablka a hrušky, ale protože byli všichni dle svých slov už plní, nikdo se jich téměř netkl. Když Kim Čijong po chvíli servírovala rýžové koláčky *songpchjon*, vzala si jeden pouze Čong Suhjon a při žvýkání mumlala:

„Mami, to jste je dělaly doma?“

„Samozřejmě.“

„Já si to myslela... Nemáš tolik vařit. Chtěla jsem ti to říct už před chvílí, ale nějak na to nedošlo. Příště už se nedělej ani s vývarem, smaženek kup pár na tržišti a rýžové koláčky vezmi z obchodu. K čemu chystáš tolik jídla, když se u nás ani nedělají obřady? Už nejsi nejmladší, máš s tím akorát spoustu dřiny a Čijong jakbysmet.“

Matce na okamžik přelétl po tváři stín zklamání.

„Co je na tom za dřinu, navařit pro vlastní rodinu? To je přece na svátcích to nejlepší, že se všichni sejdou, chystají jídlo, jedí a tak.“ Potom se matka obrátila na Kim Čijong: „Pro tebe to byla dřina?“

Kim Čijong se na okamžik zarděla, ale pak se její rysy v tváři uvolnily a pohled zjihl. Čong Tähjon zneklidněl. A než stačil odvést řeč na něco jiného nebo si manželku přítáhnout k sobě, Kim Čijong odpověděla:

„No, víte, milá paní, ona vlastně Čijong svátky vždycky vodstůně.“

V ten okamžik všichni zatajili dech. Jako by najednou celá rodina seděla na obrovském ledovci: Čong Suhjon si dlouze povzdechla, z úst jí vyšla studená bílá pára a rozptýlila se ve vzduchu.

„Ehm, není potřeba vyměnit Čiwon plínku?“ Čong Tähjon rychle popadl manželku za ruku a chtěl ji odtáhnout pryč, ale Kim Čijong ho plácla přes ruku a vytrhla se mu.

„Tähjoné, ty seš taky pěkněj. O svátcích seš pořád jenom v Pusanu; u manželčiny rodiny se ani neohřejete a už pospícháš pryč. Tentokrát se vraťte dřív,“ řekla a přivřela u toho pravé oko. V tu chvíli Čong Suhjonin pětiletý syn, který se svým mladším bratrem dováděl na pohovce, spadl na zem a hlasitě se rozplakal. Ale nikdo ho neutěšoval. Chlapec se rozhlédl po dospělých, kteří tam překvapeně

stáli s otevřenými ústy, a hned mu došlo, že něco není v pořádku. Okamžitě přestal plakat a Čong Tähjonův otec se hlasitě ohradil:

„Heleď se, Čijong, co to má znamenat? Na co si to tady před náma hraješ? S Tähjonem a se Suhjon se všichni vidíme párkrát do roka. To je ti tak zatěžko trávit svátky s rodinou? Co?“

„Tati, tak to není.“

Čong Tähjon se pokusil zasáhnout, ale sám nevěděl, jak by to měl vysvětlit. Kim Čijong ho odstrčila a se vši vážností pronesla:

„Podívejte se, nevím, jestli to nebude znít trochu nepatříčně, ale copak jste rodina jenom vy? My jsme taky rodina. Naše tři děti taky nevidíme jindy než o svátcích. Mladí to tak mají dneska všichni. Když k vám domů přijde vaše dcera, tak byste nám měl poslat tu naši.“

Nakonec Čong Tähjon zakryl manželce ústa rukou a odvedl ji pryč.

„Je nemocná, tati. Mami, tati, Suhjon... je to pravda. V poslední době není úplně v pořádku. Později vám to vysvětlím podrobněji.“

Všichni tři nasedli do auta, ani se nepřevlékli. Zatímco měl ztrápený Čong Tähjon položenou hlavu na volantu, Kim Čijong zpívala dceři a tvářila se přitom, jako by se nic nestalo. Čong Tähjonovi rodiče je ani nešli vyprovodit. Čong Suhjon jim přinesla věci, naložila je do zavazadlového prostoru a domlouvala bratrovi.

„Čijong má pravdu, brácho. Celou tu dobu jsme si jí nevíšimáli. Zbytečně se s ní nehádej a nezlob se na ni. Určitě jí řekni, že seš jí za všechno vděčnej a že je ti to všechno moc líto. Jasný?“

„Jedu. Tátovi to, prosím tě, nějak vysvětlí.“

Čong Tähjon se nezlobil. Cítil se jen hrozně opuštěně, zmateně a měl strach.

Nejprve šel Čong Tähjon na psychiatrii sám. Popsal manželčin stav a zeptal se na možnosti léčby. Kim Čijong, která si příznaky své choroby neuvědomovala, zatím řekl, že to vypadá, jako by měla nějaké problémy a nemohla pořádně spát, a že by měla jít na nějakou konzultaci ke specialistovi. Kim Čijong mu za ten návrh poděkovala se slovy, že má beztak v poslední době špatnou náladu a nic ji nebaví, a tak si říkala, jestli to není nějaká deprese z péče o dítě.